

liberal ungdom

Nr 4/2020 | TEMA: Efter

liberal ungdom

Ledare

Vissa fenomen är så väletablerade i det kollektiva minnet att vi tror att vi minns dem själva. 9/11. Woodstock. Börskraschen. VM -94. I historiens långa kedja av dagar finns det vissa händelser som var så märkvardiga att det råder ett konsensus, precis då skedde Förändringen.

Det är inte helt otroligt att 2020 års pandemi kommer hamna på den listan över kollektiva minnen, ha ett så distinkt Före och Efter att själva tideräkningen ställs om. Före covid-19 pandemin så rörde vi främlingar, här i Sverige tar vi både män och kvinnor i hand hette det visst. Före pandemin använde vi kollektivtrafiken när vi ville, reste långt bort bara vi hade råd, trängdes på svettiga dansgolv med folk vi aldrig träffat och inte hade planer på att träffa igen.

Efter pandemin?

Sanningen är att vi inte vet det än. Likt det gamla nummer av Radikalt Forum som år 1992 förutspådde att hela världen skulle tala esperanto senast 2005 finns det en chans att våra gissningar är käpprätt uppåt flaggstången. Ändå är det åt detta som numret i din hand har tillägnats. The great perhaps.

På tal om saker som det är efteråt med; detta är mitt sista nummer som redaktör för Liberal Ungdom. Det har varit en lång och lärorik resa och jag skulle inte byta den mot något annat. Tack till er som skrivit, fotat, tecknat och på andra sätt bidragit. Tack till er som läst. För sista gången;

Trevlig läsning!
Karin Pettersson,
Redaktör Liberal Ungdom

innehåll

TEMA: Efter

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-8 Staten ska ge fan i mina pengar efter att jag dör

S 9 Annons från Timbro förlag

S 10-12 Lugnet efter stormen

S 13-14 Om falsk och äkta socialliberalism

S 15 Rapportsläpp "Grön skatteväxling på riktigt"

S 16-18 Irrationell politik är dålig politik

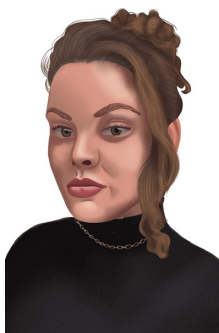
S 19-20 Därför bör du lyssna när en CUFare vill prata skolpolitik

S 21-23 Borgelig vänster är demokratins värn

S 24-35 De som kaniderar till Förbundsstyrelsen

redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

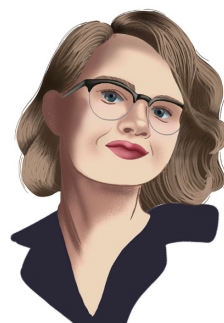
Karin Pettersson
Redaktör

Marcus Willershausen
Skribent

Edvin Mårtenson
Illustratör

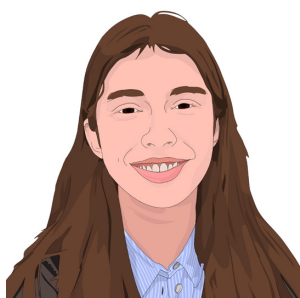
Tuwa Bjöwi Källqvist
Illustratör

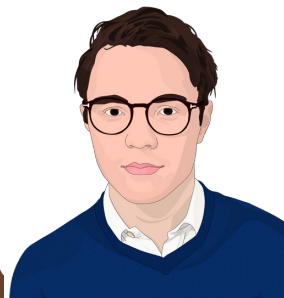
Love Frisell
Skribent

Mimmie Björnsdotter
Grönkvist Skribent

Thea Erlandsson
Skribent

Willhelm Sundman
Skribent

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Elin Oskarsson / Karin Pettersson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Edvin Mårtenson

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter,
marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

Trots ytterligare en termin i coronans restriktioner kämpar LUF på med aktiviteter och aktioner, och mycket mer kommer hinna ske innan året är slut.

LUFs första sommarrapport för i år, "Grön skatteväxling, på riktigt" skriven av Viktor Karlsson har nyligen lanserats. Snart lanseras ytterligare två rapporter, en om individanpassad skola och en om skatteintäkterna kring legalisering av marijuana. Så på med läsglasögonen och förbered dig för tre jäkla pangrapporter!

Basliberalen hölls också för första gången sen i februari, 18 nya medlemmar är nu fullproppade med ideologi och pepp, och vi på fexpen är minst lika taggade över att Basliberalen är igång igen – kanske ett första steg mot en normal vardag?

Förutom detta har även Värvargruppen startats och LUF Storstockholm har i dagarna sin årliga höstutbildning, mer kunskap och värvningspepp – vad kan vara bättre?

Vår kära ordförande och förbundssekreterare har även hunnit med en liten turné runt om i landet, även om den inte blev lika omfattande som förra året. Men från vad jag har hört är de väldigt glada över att fått hänga (i alla fall lite) med er!

I vår vanliga aktivistanda har vi också haft en landsomfattande Hong Kong-kampanj med nyupptryckta tröjor. Ett supertack till alla som var med och demonstrerade på gator och torg, ett extra tack till LUF Väst som driver på alla oss andra att ta kampen!

Nästa grej som händer är **Kongressen som äntligen blir av!** Vi är många som har väntat och längtat till årets roligaste tillställning. Även den är påverkad av corona, så tyvärr är inte kramar tillåtet, men vi får väl helt enkelt försöka ha kul ändå, fast på lite större avstånd.

Elin Oskarsson

Staten kan ge fan i mina pengar efter att jag dör

Under en livstid kan det hända att en individ betalar flera olika sorters skatt. Majoriteten betalar inkomstskatt och moms, några kapitalskatt och en andel betalar även bolagsskatt.

Skatt formar hur individer verkar i samhället och vilka ekonomiska beteenden och vanor som växer fram hos dem. Vad som allt mer sällan diskuteras är hur beskattningen av döda individer bör utformas. Vad borde hända med ens pengar efter att man dör, när den sista kronan är intjänad och individen i fråga lämnar en större eller mindre förmögenhet efter sig? Enligt flera distrikt i LUF-landet borde denna förmögenhet beskattas genom det som kallas en arvsskatt. Fram till 2004 fanns det en arvsskatt, men den avskaffades enhälligt av riksdagen under Göran Perssons mandatperiod. Hur kan man då, som liberal, förespråka en arvsskatt? Om till och med sossarna ville avskaffa skatten borde det vara bevis nog för att skatten inte är vettig.

Det främsta socialliberala argumentet för en arvsskatt är dess möjlighet att skapa mer lika

förutsättningar i samhället. Enligt SNS:s rapport "Lärdomar om den svenska arvsskatten" är cirka 40% av svenska förmögenheter ärvda och rika människor ärver generellt sett mer - vilken familj man föds in i kan alltså vara avgörande för den framtiden man får. Genom en återinförd arvsskatt hade man dock kunnat utjämna dessa skillnader. Enligt tidigare nämnda rapport finns det nämligen årliga arvsflöden som idag uppskattas till cirka 370 miljarder kr. En outnyttjad intäktskälla som hade kunnat användas för att sänka skatten på exempelvis arbete, utan att riskera kvalitén på välfärdsstaten. Om skatten på arbete sänks får låg- och medelinkomsttagare mer pengar i plånboken, vilket ökar de ekonomiska incitamenten att tjäna mer pengar genom arbete. På det sättet kan en arvsskatt bidra till fler klassresor i samhället och ökad ekonomisk jämlikhet.

Även Konjunkturrådets rapport 2018 nämner att det ur ett rättviseperspektiv finns stora möjligheter att jämna ut individers utgångspunkt i livet genom en arvsskatt - speciellt med hänsyn till de allt mer växande klyftorna i samhället. Därför anser rapporten att en arvsskatt på större arv bör utredas. Den stora problematiken som fanns med arvsskatten i Sverige innan 2004 var att den oftare slog mot medelklassen än de allra rikaste. De med större arv kunde enklare kringgå beskattning, medan de med mindre var tvungna att betala. Det var bland annat detta som motiverade Vänsterpartiet att ställa sig bakom skattens avskaffande. Samma diskussion fördes i Norge 2014 där arvsskattens impopularitet bland medelklassen skapade politiska påtryckningar att avskaffa skatten.

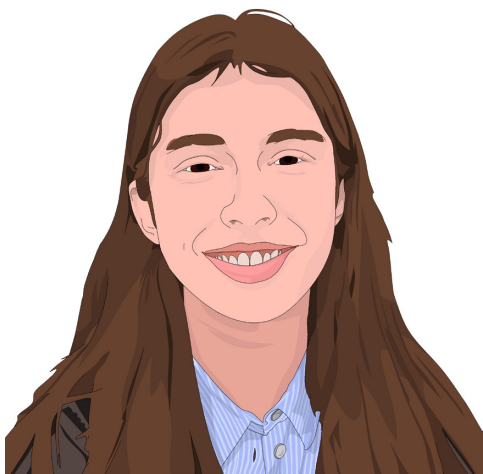
Det finns däremot en stor ekonomisk invändning mot arvsskatten. Det finns nämligen en risk att de arvsflöden som skatten riktar in sig på inte blir beskattade överhuvudtaget. Innan skatten avskaffades 2004 motsvarade intäkterna knappt 1% av de beskattningsbara arvsflödena, enligt ovan nämnda rapport. Många förmögenheter och tillgångar flyttades utomlands eller skyddades genom olika former av dubbelbeskattningsavtal, som lät många smita undan. Just detta var ett av huvudargumenten för arvsskattens avskaffande - att arvsskatten skadade den entreprenör- och företagskultur som fanns i Sverige. Eftersom skatten försvårar generationsskiftet i familjeföretag är det inte bara arvsskattens intäkter som skulle kunna drabbas, även att de skatteintäkter som

företaget hade kunnat producera genom andra skatter skulle gås miste om.

Förutom att skatten hade gett låga intäkter, bäddat för skatteplanering och bestraffat sparande blir frågan också om den egentligen hade gett en så utjämnande effekt som man vill påstå. Enligt artikeln "Arvens betydelse för förmögenhetsfördelningen" från Ekonomisk Debatt ökade arvsskatten innan dess avskaffande klyftorna i förmögenhet snarare än att utjämna dem. Detta berodde på att "arvsskatten motverkade den utjämnande effekten" som det ärvda kapitalet har.

För att arvsskatten skulle få den utjämnande effekt som Konjunkturrådets rapport föreslår är det därför viktigt att den utformas på ett sätt som undviker skattens

Thea Erlandsson

risk till omvända konsekvenser. Endast på det sättet kan arvsskatten bidra till mer lika förutsättningar i samhället och uppnå sina önskade effekter.

Om man däremot anser att huvudsyftet med skatten bör vara effektivitet och att maximera skatteintäkter är skatten långt ifrån optimal. Den driver kapital ur landet, gör Sverige mindre attraktivt för entreprenörer och företagare, och nyttjar endast en liten av de beskattningsbara arven. Den utjämnande funktionen som skatten potentiellt skulle kunna fylla blir otillräcklig i jämförelse med det som riskerar att gå förlorat om skatten skulle återinföras.

Som liberaler vet vi att staten har en tendens att växa och bli större än vad som önskas - samma risk finns med arvsskatten. Även om arvsskatten skulle utformas på ett optimalt sätt finns det fortfarande politiker som kan ändra på eller utöka skatten som skadar de önskade mekanismerna endast för att det passar bättre med deras politiska ambitioner. Hellre ingen skatt än en opålitlig arvsskatt.

Staten rör redan mina pengar när jag lever, varför ska de då röra dem även efter att jag dött?

Kriget mot skönheten

– Ett reportage om förfulningen av Sverige

FREDRIK KULLBERG

I dag har många svårt att begripa 1960-talets rivningsvåg.
Men förfulningen av Sverige är inget avslutat kapitel.
Kriget mot skönheten är en reportagebok om den fortsatta
förstörelsen av svenska stads- och landsbygdsmiljöer.

Följ med på en resa från Kristianstad i söder till Skellefteå i
norr, via logistikparker, gallerior och serverhallar. Detta är
en berättelse om hårda och mjuka värden – om människorna
som såg framtiden och människorna de lämnade bakom sig.

Frågan som ställs är:
Varför blev det moderna Sverige så fult?

TIMBRO
förlag

info@timbro.se | www.timbro.se/forlag

Lugnet efter stormen

Det år som vart i ett decennium är nu snart över. Skolorna öppnar, kollegorna kommer tillbaka till kontoret och gatorna är inte längre de i en spökstad. Allt är väg att bli som vanligt igen, om det någonsin har funnits en sådan tid. De förändringarna som följer av pandemin verkar inte ha förändrat någonting i grunden, utan snarare påskyndat tidigare trender. Det borde skrämma oss alla.

Världen väntade inte medan vi stannade hemma. I ett chockartat fall på både utbud- och efterfrågan tvärnitade ekonomin i den största recessionen sedan 30-talet. Än så länge finns det enbart prognoser, men med regeringens okonventionella och frikostiga finanspolitik har Sverige antagligen landat mjukare än många andra europeiska länder. Kraschen verkar bara vara hälften så hård som tidigare befarat, men återhämtningen kommer bli lång och smärtsam. Sedan i mars har snart 100 000 personer varslats om uppsägning och nästan lika många många ansökningar och korttidspermitteringar har lämnats in, enligt Svenskt Näringsliv. Samtidigt har ungdomsarbetslösheten, som ofta är låg under sommaren, nått en lägre botten än under Finanskrisen. Med pandemin kom vintern tidigt i år.

Ekonomin är förstörd mer än enbart siffror på ett kalkylark. Det är den materiella grund som vi bygger våra liv på och det som sätter ramarna för vad som är möjligt. De personer som tvingats sätta sina livsverk i konkurs eller som har förlorat jobbet i nedskärningar är verkliga människor, med hem att försörja och pensioner att tjäna ihop. Pandemin har gjort mer för att synliggöra och cementera skillnader än för att jämna ut dem. Att ropa kreativ förstörelse är bara okänsligt. Det är osannolikt att innovationer magiskt kommer uppstå ur askan. Däremot är det helt klart att många kommer se sina liv bli avsevärt sämre för en tid framåt, på grund av orsaker som de inte kunde ro för.

Till David Lings sorg har den ekonomins nergång inte hindrat klimatet från kollaps. I somras slog en grupp klimatforskare larm om

att inlandsisen på Grönland har nått en återvändsgränd. En annan rapport från tidskriften Nature kom nyligen fram till en liknande slutsats och tillade att den ökande havsnivån som följer påminner om "värsta scenariot" i FN:s klimatpanel. Att Sibirien brinner och Arktis är 18 grader varmare låter som domedagen, men nyheter om att naturkatastroferna blir större och vanligare borde inte längre chocka oss. Istället borde vi agera på att en stegvis utfasning av fossil energi redan passerat sitt bäst före-datum, för det här kommer vara det nya normala tills utsläppen inte bara saktar ner – utan minskar.

Medan resten av världen hade vänt sina blickar inåt såg Kina sin chans.

Efter sex år av Hongkongbornas frihetskamp tröttnade Kinas kommunistiska parti och med ett enkelt beslut var en hel generations drömmar om frihet och självständighet döda. Kvar finns endast det omöjliga valet mellan att lämna staden som de kämpat för i årtal eller att stanna, tills de en dag vaknar upp i någonting som inte längre går att skilja från Kina. Samtidigt har Kina lagt anspråk på ytterligare öar i Sydkinesiska havet och spämt åt greppet om Afrika genom att kräva statliga industrier som säkerhet för sina lån. Kinas vänskap sträcker sig inte längre än dit avkastningen finns.

Xi Jinping och Kinas kommunistiska parti verkar

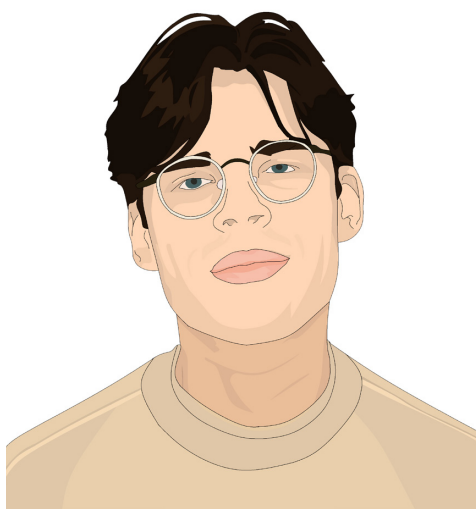
” Vi såg inte pandemin komma. Det vore ett oförsvarbart misstag att inte förbereda oss inför nästa kris, särskilt när vi sedan länge vetat vad som väntas.”

endast ha ett mål i sikte – att återta Kinas uråldriga storhet. Meningsfullt motstånd har dock varit svårt sedan TPP, ett handelsavtal för att skydda Stillaehavsregionen från kinesisk influens, föll. En marknad på en miljard människor och en obegränsad tillgång av billig arbetskraft har visat sig vara för lönsam för att säga ifrån mot imperiebyggande och ’kränkningar av mänskliga rättigheter. Det är bra att Zara

Larsson har bitt om ursäkt, men den verkliga boven – förutom kommunistpartiet – måste vara den som finansierar Kinas expansion för kortsiktiga vinster.

Kina, klimatet, ekonomin – alla dessa frågor är sammanflätade i varandra. Utländskt kapital och en framgångsrik handelspolitik har skapat en global supermakt som ensamt står för en fjärdedel av de globala CO2-utsläppen. Dessa är nationell klimatpolitik verkningslös mot, trots att de kommer från ett led ur våra egna produktionskedjor. Samtidigt är konkurrens mot kinesiska företag, uppbackade av statliga medel, omöjligt utan en ständigt ökande förbränning av fossila bränslen.

Vi såg inte pandemin komma. Det vore ett oförsvarbart misstag att inte förbereda oss inför nästa kris, särskilt när vi sedan länge vetat vad som väntas. För lugnet är nu – stormen är vad som kommer.

Love Frisell

Om falsk och äkta socialliberalism

Förra året släppte Lena Andersson den av filosofkåren totalsågade boken "Om falsk och äkta liberalism". För att vara ett korståg mot känslornas roll i politiken är det komiskt att det hon främst lyckades med var att sätta fingret på känslan att ens ideologi är missförstådd. För det hävdar jag att den är, socialliberalismen.

Många självtitulerade socialliberaler skriver under på en del välfrd men delar egentligen inte socialliberala rättviseuppfattningar. Detta är ett problem eftersom socialliberalismen då framstår som en urvattnad mellanmjölksideologi, ett plåster på såren i en hård ekonomi eller - gud förbjude - som en mellanväg mellan socialism och "riktig" liberalism. Folk tror att socialliberalismen erbjuder en slags kompromiss mellan motstridiga ideal när det istället, som filosofen Will Kymlicka skriver, är "samma jämlikhetsuppfattning [som] ligger till grund för både marknadens frihet och dess begränsningar".

Jag tror missuppfattningen härstammar ifrån att vi i LUF ofta pratar om frihet men sällan om rättvisa. Diskussionen förenklas ytterligare när frihet bara blir en gradfråga och ju mer frihet man vill uppnå desto liberalare är man. Frihet är som vi alla vet ett så brett begrepp att även marxister kan prata om frihet som mål.

Framförallt gör dock bristen på diskussioner om rättvisa den liberala idédebatten fattigare än den hade kunnat vara. Notera att varken Rawls socialliberalism eller Nozicks libertarianism är teorier om frihet - de är teorier om rättvisa. Dessutom är deras rättviseuppfattningar inte härledda från frihetsargument utan från jämlikhetsargument. Influerade av Immanuel Kant ämnar båda realisera Kants kategoriska imperativ preciserat i maximerna "Du skall aldrig behandla någon person bara som ett medel utan alltid också som ett mål i sig" och "handla endast efter den maxim som du kan vilja

upphöja till allmän lag”. Från de principerna formulerar Nozick idén om självägarskapet. Han hävdar att principen om att alla ska behandlas som likar och som mål i sig själva kräver ett självägarskap och att vi då också äger allt vi producerar. Fördelningen detta ger upphov till kommer i sig självt alltid vara rättvis eftersom det är ett resultat av marknadens fria, självägande transaktioner.

Rawls har som bekant en annan idé om rättvisa. Nämligen den enkla men kraftfulla tanken att rättvisa principer för samhällets utformning är de principer som jämlika och opartiska individer utan kunskap om sin egen position hade enats om. Enligt Rawls kommer detta förhållningssätt mynna ut i både alla människors rätt till grundläggande friheter och även i differensprincipen som säger att ojämlikheter bara kan accepteras ifall de gynnar de sämst ställda.

När vi tittar på samhället idag måste vi således föreställa oss ifall det vore såhär fria och jämlika individer hade format det. Jag tror inte så är fallet. Med denna utgångspunkt är

det lätt att förstå varför socialliberalism är mycket mer än att bara vilja ge människor en dräglig minimal levnadsstandard. Den är mer än att bara förespråka omfördelning. För den ämnar att gå på djupet i ojämlikheterna som från början ger upphov till de olika inkomsterna, möjligheterna och livschanserna.

Därför är socialliberalismen radikal.

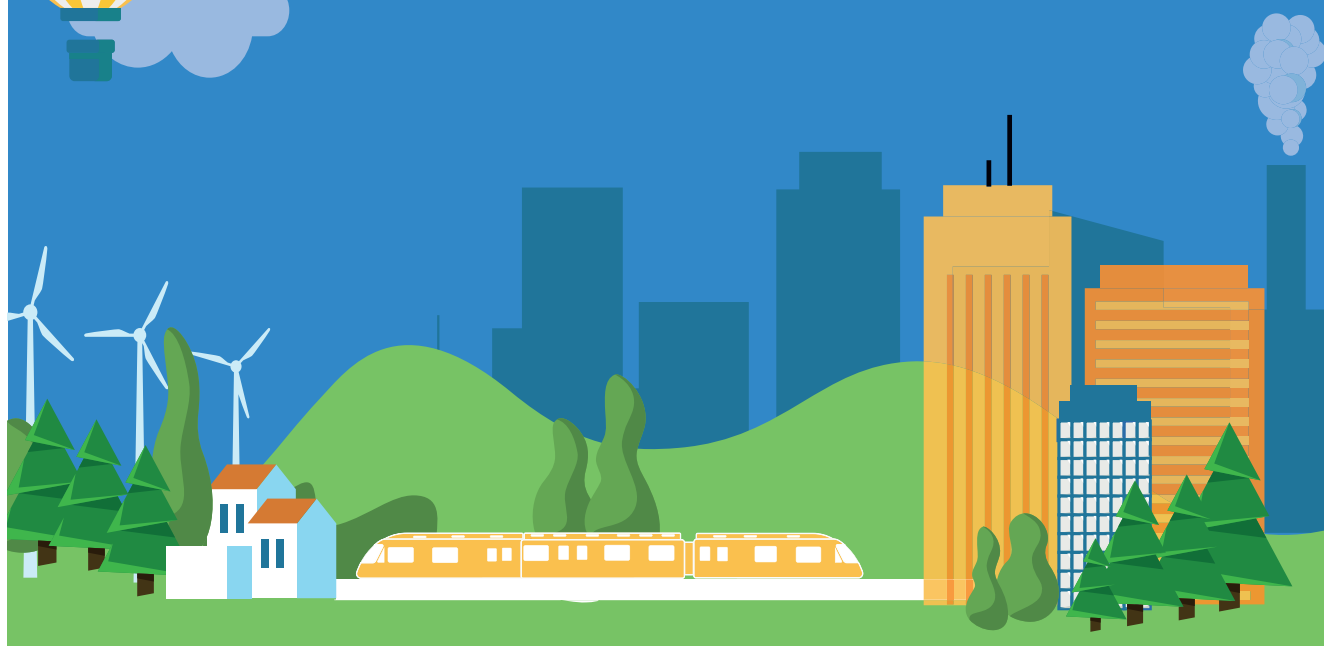
Hanna Déak

LÄS VIKTOR KARLSSONS RAPPORT PÅ LUF.SE

grön skatteväxling

PÅ RIKTIGT

VIKTOR KARLSSON

Irrationell politik är dålig politik

Det politiska året 2020 har varit extraordinärt. Coronapandemin har kastat omkull politikens spelregler och det som tidigare sades vara omöjligt blev verklighet. Under våren ställdes allt på sin spets med restriktioner, lagar och nya stödpaket för miljardtals kronor. När politiken återkom efter några veckors sommaruppehåll var åtminstone en del av normaliteten tillbaka. Brottsligheten hade gjort återkomst på den politiska agendan.

Det som föranledde debatten att ta fart igen var det som hände den andra augusti i Botkyrka i Stockholm. Adriana, en tolvårig flicka skulle bara ut och rasta hunden när hon sköts ihjäl. Hon råkade vara på fel plats vid fel tidpunkt när gängkriminella fick för sig att skjuta utanför McDonalds. Även förra året präglades augustimånaden av ett mord som skakade om Sverige och fick alla partier att presentera nya förslag för hur man skulle bekämpa brottsligheten. Karoline Hakim befann sig också på fel plats vid fel tidpunkt. Hon blev skjuten i huvudet när hon promenerade med sin bebis i famnen på en gata i Malmö.

Med dessa mord färskas i minnet har debatten intensifierats och i

många fall sparat ur. Tittar man närmare är det ganska enkelt att förstå varför det har blivit så. Vi människor är impulsiva och inte alltid rationella varelser. Det är inget nytt under solen att våra överlevnadsinstinkter gör oss mer måna om det som står oss nära än det som är långt bort och utom vår kontroll.

Det är efter den logiken vi ser känslorna svämma över med anledning av dagens kriminalitet i Sverige; den kryper närmare. Det som tidigare betraktats på avstånd i nyhetssändningar och debattprogram blir verkligare och känns mer påtagligt. En flicka kommer aldrig få fylla tretton år. En bebis kommer växa upp utan sin mamma. I takt med de känslorna växer efterfrågan på drastiska och

snabba lösningar från politikens håll.

För den som vill göra folkbildningen en tjänst och tittar på brottsstatistiken är den tyvärr inte mycket muntrare än nyhetsrubrikerna på kvällstidningarna. Enligt Brottsförebyggande rådets statistik över anmälda brott för 2019 så ökade exempelvis personrån mot barn med 31%, misshandel med 7 % och våldtäkt med 6 %. Att bostadsinbrotten och trafikbrotten minskade är såklart bra, men det är en ganska klen tröst i sammanhanget.

Jag brukar fundera på vad politik egentligen innebär. Är det att vilja? Att förändra? Att prioritera? Oavsett hur man formulerar det är det politikens roll att reda ut kärnstatens problem, det är inget vi kan lägga på

entreprenad till dyra konsulter eller ens den fria marknaden.

Den svenska kärnstaten är i kris just nu - och därför finns det ingen fråga som är viktigare att lyfta och tackla än just den. När brottsanmälningar läggs på hög och aldrig utreds, när vittnen inte vågar berätta vad de vet och när oskyldiga drabbas tänjs folkets förtroende för det mest grundläggande; samhällskontraktet. Oppositionen till Januariavtalet har deltagit i kapplöpningen om vilka som kan komma med de mest kontroversiella förslagen och få ett snabbt rus i opinionen. Utvisa icke-dömda personer, dubbla straffen och visitationszoner är några av förslagen som dragit debatten långt ifrån var den var för några år sedan.

”Åttaåringen i det utsatta området med dåliga hemförhållanden fångar inte samhället upp bäst med en piketstyrka, och ledarna för Dödspatrullen stoppas inte bäst med en duktig rektor. Som så ofta finns de riktiga svaren i mitten.”

Idag målas det ofta upp en falsk motsättning mellan preventiva och repressiva åtgärder, två sidor som symboliseras bäst i Vänsterpartiets Linda Snecker respektive Moderaternas Johan Forssell. När hon vill ha fler socialsekreterare och en bättre skola vill han istället ha längre fängelsestraff och fler poliser. I själva verket har de två sidorna helt rätt på sina sätt. Åttaåringen i det utsatta

området med dåliga hemförhållanden fångar inte samhället upp bäst med en piketstyrka, och ledarna för Dödspatrullen stoppas inte bäst med en duktig rektor. Som så ofta finns de riktiga svaren i mitten. Att blint stå fast vid sina gamla talepunkter som Vänstern och Moderaterna gör kanske är bäst väljarstrategiskt, men det är också det som står i vägen för riktiga lösningar.

Marcus Willershausen

När känslor blossar upp är det svårt att hålla sig lugn. Liberalers uppgift måste vara att gå i bräsch för kärnstaten och samhällskontraktet utan att tappa topplocket i jakt på snabba markvinningar i opinionen. För även om vi som människor kan bli irrationella får inte politiken bli det. Då kommer vi aldrig ta oss ur några kriser.

Därför bör du lyssna när en CUFare vill prata skolpolitik

”Hahahahaha när centerpartister pratar utbildningspolitik” med efterföljande hånfulla emojis är ett exempel på många kommentarer en skolpolitiskt intresserad CUFare får från medlemmar ur Liberala Ungdomsförbundet då en skolfråga kommer på tal. Visserligen förstår jag suget för att retas på Twitter, men samtidigt anser jag att det är tämligen obefogat. Varför? Det ska jag försöka sammanfatta nedan.

CUF har nämligen en hel del utbildningspolitik, även om den skiljer sig markant från LUFs. Den markanta skillnaden tror jag grundar sig på en viktig ståndpunkt: CUF ser inget egenvärde att efterfölja det mer folkpartistiska idealet ”att barn ska veta hut”. Ett raljant svar på det är att vi snarare baserar vår politik på forskning.

För det första: **betygsfrågan.**

Behöver elever veta var de befinner sig genom hela skolgången? Absolut. Kräver detta att det sker genom ett sammanfattat bokstavsbedömning? Inte alls. Professorn Dylan Wiliam menar nämligen att det är formativ bedömning, alltså en

utförlig feedback, som gör att eleven utvecklas i varje skolämne. Vidare menar Wiliam att då elever tenderar att, då de får både summativ och formativ bedömning, fokusera på var de befinner sig, snarare än hur de kan utvecklas. Jag och CUF vill se en kunskapsfrämjande skola där utveckling står i fokus. Därav bör betyg sättas tidigast i årskurs 8.

För det andra: **läroplikt.** Jag ska erkänna: vid första anblick ansåg även jag att läroplikt lät som en sjuk grej. På det sker även argumentationen tyvärr på ett felaktigt sätt. I Finland är samtliga barn enligt lag läropliktiga.

”När en CUFare vill diskutera utbildningspolitik med er – motta det med glädje.”

Det innebär att du som elev har ett lagstadgat krav på dig att inhämta kunskap. Ansvaret ligger på vårdnadshavaren och eleven, istället för vad vi idag har. Där skolans huvudman ansvarar för att eleven slutför skolan. Det innebär inte nödvändigtvis att eleven slutför skolan med de kunskaper som de skulle behöva. Utan bara att de suttit av timmarna i skolbänken. Följden av läroplikt blir således att lärarnas status höjs och att samhället slutar se skolan som en service, utan snarare ett erbjudande. Lärare får alltså vara lärare – och inget annat.

För det tredje: **förstatligande av skolan**. LUF:s lilla älsklingsfråga. Motiveringen här är tämligen enkel. Kommunaliseringen av skolan gjordes på 90-talet samtidigt som många andra stora skolreformer genomfördes, såsom exempelvis friskolereformen. Flera av problembilderna som ni målar upp stämmer, men vi i CUF har svårt att se att detta löses automatiskt av att förstatliga skolan igen. Problemet var att ett helt nytt ansvarsområde placerades på kommunernas axlar, i samband med andra stora förändringar. Det blev helt enkelt för mycket på en gång.

Slutligen vill jag säga att detta inte är ett sätt för mig att övertyga er om vår utbildningspolitik, utan snarare att säga att jag vädjar till er. När en CUFare vill diskutera utbildningspolitik med er – motta det med glädje. Vi må inte hålla med varandra, men jag lovar er. Vi tycker att skolan är lika viktig som ni tycker.

Caroline Von Seth
utbildningspolitisk talesperson för CUF

Borgerlig vänster är demokratis värn.

Vårt demokratiska statsskick har i princip varit oemotsagt i över hundra år. Bortsett från diverse extrema grupperingar och övervintrade kommunister ställer alla partier upp på den liberala demokratis grundvalar. Trots detta påstås att demokratin är hotad, inte bara från utländska krafter såsom blodröda kommunister i Kina eller lönnmördande skurkar i Ryssland, utan även inifrån.

I dagsläget behöver vi inte oroa oss alltför mycket för någon statskupp å la Tyskland 1930 men det finns en oro som sakta gror inom den politiska sfären, en oro för populismen. Denna oro får inte bara tas med en axelryckning och hävda att det är väljarnas fel, eller att de som betar sig på ett visst sätt använder sig av förbjudna metoder. Politik är inte någon Harry Potter-värld där det finns förbjudna besvärjelser. All is fair in love and war, som det heter - och politik är båda delarna.

Det demokratiska systemet har många frestelser för den som kommer till makten och bär på många själsliga brister. Till demokratin hör partiväsendet som arbetsform. Att ordna och fördela arbetet på annat sätt än genom partiorganisationer är svårt att

föreställa sig men det blir farligt om man låter partierna i sig bli ett självändamål. Vi ska inte hymla med att det alltid finns de som använder starka organisationer som partier, föreningar, fackförbund eller andra sammanslutningar som språngbräda för att nå fram till bättre social eller ekonomisk ställning.

Det ständiga ifrågasättandet om vilka "våra" väljargrupper är hör till denna demokratis baksida. I sann demokratisk mening ska politik och partier kämpa för landets väl, inte för kravmaskinernas gläfsande efter mer smörjmedel till deras sedan länge sönderrostade drivhus. På samma sätt bör analysen om vilka väljare man kan alienera kastas till historiens sophög. Politiken vi

” Politiken vi driver är liberal och härstammar från upplysningens frihetstid. Den har ingen väljargrupp, men den har ideal - borgerliga ideal. Därför kan vi inte ställa oss på någon sida eller acceptera något samröre med andra som inte i grunden är sammanvävda med den kamp för folkligt självstyre och frihetlig strävan som borgerligheten står för.”

driver är liberal och härstammar från upplysningens frihetstid. Den har ingen väljargrupp, men den har ideal - borgerliga ideal. Därför kan vi inte ställa oss på någon sida eller acceptera något samröre med andra som inte i grunden är sammanvävda med den kamp för folkligt självstyre och frihetlig strävan som borgerligheten står för. Vänstern kommer aldrig vara kompatibel med liberalismen och borgerligheten. Det går att finna samklang i vissa frågor, likt den statliga skolan, men synen på politikens gränser och ramar kring hur staten ska styras är så olik vår syn på detsamma att man kan tro vi existerar i olika tidsåldrar.

Det finns ingen anledning att tvivla på Moderaternas lojalitet till den liberala demokratin. Det finns dock anledning att minnas det

parti vars historia av nationalsocialistiska tendenser och samtida framgångar gör oss ängsliga inför en samhällsutveckling vi missbedömt, Sverigedemokraterna. Även Socialdemokraterna säger sig att de vill värna demokratin, men de är beroende av två direkt fientliga krafter mot de demokratiska principerna - Marxismens kamplogik och fackföreningsrörelsens pampvälde. Vidare är Socialdemokratin så ständigt vacklande i sina gränslinjer mot kommunismens internationella storspelare att man inte kan göra annat än att sätta ett frågetecken i marginalen till påståendet om socialdemokratin som demokratikäpare. Centerpartiet har oavbrutet fört böndernas än mer selektiva klasskamp att man förstår lättheten med att

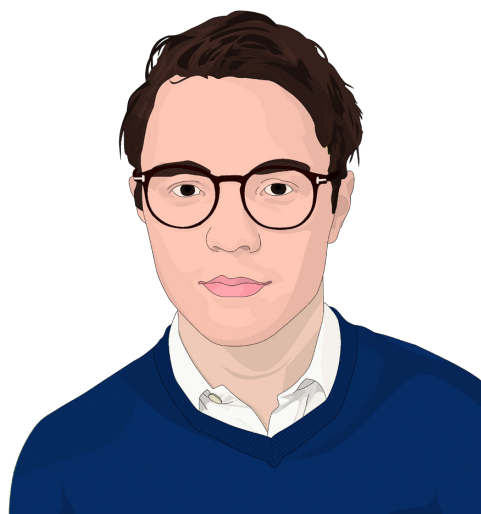
sammansluta sig med ett socialistblock som bygger på samma grundpelare. På samma sätt har de kedjat sig så pass fast i lantbrukarorganisationers intressepolitik att man blir tveksam till om partiet ens har förmåga att värna demokratins principer.

Politikens block är brutna och för den svenska liberalismens framtid vilar på förmågan att inse vilka vi är, varför vi finns, och vad vi måste göra. Hur svårt det än kan vara för oss måste vi befästa liberalismen på den politiska spelplanen som en folklig kraft i samhället. Den borgerliga vänstern är den

frisinnade samhällskraft som skapat demokratin och burit den fram det senaste århundradet. Demokratin lever och dör med tillvaron av en borgerlig vänster. I de länder där diktatur råder har den borgerliga vänstern tidigare undanträngts.

Demokratin har i vårt land för närvarande ingen pålitligare väktare än det parti som kämpar för den borgerliga vänsterns åskådning. Det är dags att ta sig samman och blåsa liv i den glöd som nu knappt brinner. Innan du och jag, innan allt vi vet och har, försvinner.

” Politikens block är brutna och för den svenska liberalismens framtid vilar på förmågan att inse vilka vi är, varför vi finns, och vad vi måste göra.”

Wilhelm Sundman

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSORDFÖRANDE

Romina Pourmokhtari

Kampen för frihet har, sedan ni gav mig förtroendet att vara ordförande för världens bästa ungdomsförbund, varit ett konstant inslag i min vardag. Sedan dess har jag haft den stora äran att få företräda Liberala ungdomsförbundet när vi ryker ihop med Martin Hallander i Nyhetsmorgon, när vi bråkar med partiet om arbetskraftsinvandring och när vi demonstrerar mot tiggeriförbud utanför kommunfullmäktige.

Förbundet har utvecklats genom att arrangera Spetsliberalen och sjösätta en ny satsning på sommarrapportörer. Samtidigt

har vi visat vilka som är de sanna aktivisterna. Jag vill här lyfta LUF Västs outtröttliga engagemang i kampen för ett fritt Hong Kong. Ni gör det lätt att vara stolt ordförande för LUF.

I och med Coronapandemin har förbundets verksamhet behövts ställas om snabbt. Det har inneburit att vi börjat hålla Café Liberal över nätet - vi kallar det Café Digital. Jag drog igång Café Digital för att backa upp distrikten nu när det är svårare att bedriva fysisk verksamhet. Det är också ett smart sätt för små distrikt utan stor verksamhet, eller enskilda medlemmar som inte bor i anslutning till ett distrikt, att vara mer delaktiga.

Med Coronapandemins intåg så har vi sett hur fort det kan gå att dra tillbaka grundläggande fri- och rättigheter. Tyvärr är det lättare att stänga än att öppna, och om några är rustade för att klara av debatten så är det vi i LUF. LUF ska fortsätta vara den frihetliga politiska rösten mot såväl vårt eget parti som mot kommunistregimen Kina.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL FÖRSTE VICE FÖRBUNDSORDFÖRANDE

Linnéa Bjärum

När jag skriver detta i juni 2020 uppger 3,3% av väljarna att de skulle lägga sin röst på L om det var val idag.

3,3% är förjävligt.

L saknar krisinsikt och misslyckas gång på gång att hålla sig till sin egen strategi för att man "bara måste" kriga för nöjesfälten och tror att man är relevanta.

Många av er får nog också frågor om hur man orkar hålla på med politik. Som LUFare är det lätt att svara. *För att det är viktigt, för att det är på riktigt, för att det känns.*

Det är på riktigt när man storgråter i SVT efter att vi vunnit landsmötet på injektionsrum som kan rädda livet på beroendesjuka människor och det äntligen rör på sig i narkotikafrågan. LUF är rösten för evidens och mot godtycke. Jag vill från den platt form jag skapat mig på området och kunskapen som ackumulerats vara med och bidra till att förändringen sker.

Det känns när en skånsk RFSL-avdelning möts av en blodig docka

i regnbågsflagga med en kniv i bröstet som satts dit av nazister. Det känns att det är på riktigt när de skickar bilder på inramade collage av orangea hjärtan för att vårt stöd gjort skillnad. Det märks gång på gång att vår aktivism är viktig och påverkar människor.

Ett nytt presidium och en nästan helt ny styrelse har navigerat det politiska landskapet, slagits med partiet, genomfört vårt kanske mest framgångsrika landsmöte och inventerat stress i förbundet som jag kandiderade på.

LUF kan hålla flera tankar i huvudet för att det handlar om frihet, på riktigt. Och den friheten är mer än 3,3%.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

Karl Philip Nilsson

Liberala Ungdomsförbundet ska vara det smartaste ungdomsförbundet. Vi ska både vara förbundet med de starkaste ideologiska rötterna och de som levererar svaren på dagens stora utmaningar. Denna kombination är ovärderlig och det är receptet på hur vi lyckas påverka både Liberalerna och samhället i stort.

Jag tror att förtroende vinnns genom hårt arbete och respekt för vårt idéarv. Du ska kunna räkna med mig oavsett om det handlar om att göra partiet obekväma, formulera praktisk politik som kan genomföras i

kommunerna och bolla galna ideologiska idéer. Ledarskap handlar inte om att höras eller synas mest, utan det handlar snarare om att få fler att orka göra mer.

Samla, skola och slussa, det är vårt uppdrag. Ett engagemang i Liberala Ungdomsförbundet ska vara präglad av aktiviteter som ger dig styrka, verktyg och kunskap för att genomföra praktisk politik. Detta tror jag fördjupas genom bland annat en digital basliberal där man på egen hand kan lära sig mer om ämnena man är nyfiken på, skapandet av en Liberalsmedja och genom strategiskt arbete för att på lokal som nationell nivå påverka Liberalerna.

För att LUF ska kunna engagera fler är det viktigt att vi har låga trösklar. Vi har distrikt och klubbar som gör ett fantastiskt jobb men där man önskar se mer stöd från förbundsstyrelsen. Därför måste förbundsstyrelsen bli bättre på att fånga vilken typ av stöd som efterfrågas av distrikten och arbeta på nya sätt för att få fler att engagera sig.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL ANDRE VICE FÖRBUNDSORDFÖRANDE

Erik Berg

Hej kompisar! Tack för ett *alldeles* underbart år.

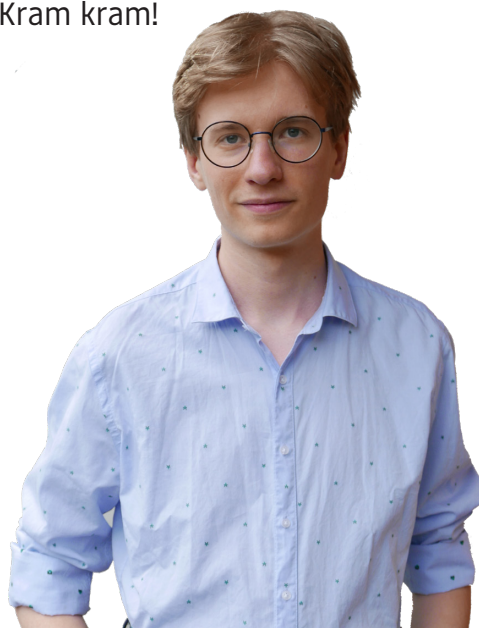
Politiker suger. Både i största allmänhet, och specifikt i frågan om skolan. Jag har därför under året som er utbildningspolitiska talesperson bråkat med alla, höger som vänster. I artiklar och på debatter fungerar LUF:s budskap om ett fortsatt kunskapslyft och fler frihetsreformer för varje elev. Att LUF syns och hörs mer är det absolut viktigaste för att nå inflytande över politiken - med goda argument och fler medlemmar måste vårt parti lyssna på oss.

Jag har under året flyttat till Uppsala och börjat plugga - något som kombineras betydligt bättre med LUF än vad ett heltidsjobb gör. Jag har tänkt tillbaka på min tid som aktiv i lilla Leksand. När näst intill samtliga kandidater till FS kommer från stora och medelstora städer är jag stolt över mina erfarenheter från hemma i Dalarna. Jag vill fortsätter reppa alla oss LUF:are som kämpat för liberalismen på gles- och landsbygden.

På våra förbundsstyrelsemöten har jag krigat för att vi måste göra mer för distrikten. Fler bokbord, kampanjer, debattartiklar och mer antirasism - allt för ett starkare LUF som bättre kan driva på för riktig förändring i en tid då ungdomsförbund allt för ofta bara är knähundar till partierna. Men jag har inte bara krigat på våra möten, utan även på skolor och torg. För förbundsstyrelsen är alldeles för bra på att prata, men inte alltid lika bra på att jobba.

Jag lovar dig att kommande år fortsätta slåss för detta, och ber därför om ditt förtroende.

Kram kram!

Frida Jansson

Jag är inte född i Lund, men Lund har blivit min hemstad. Jag tycker det är en fin påminnelse om att alla får välja sin hemstad själva. Vår KSO i Lund brukar inför alla val ha samma slogan – jag lovar inte allt, men jag ger allt. Jag tycker att det är en bra tagline och exakt så tänker jag kring ett år till i förbundsstyrelsen.

Jag hoppas att ni sett min rapport jag just släppt (den finns att läsa på luf.se). Rapporten retweetades av Anna Kinberg Batra, DN:s ledarsida och det skrevs även en ledare om den. Jag blir lite obekväm nu när jag skriver det

här, det känns skrytigt, men i grund och botten är det viktigt att LUF får bra genomslag när vi släpper rapporter, och att vi genom att göra detta tar över problemformuleringsmonopolet i våra frågor.

Nu håller jag på med ett stort projekt i Liberalerna som jag inte får diskutera så mycket än, men det handlar om integrationspolitiken. Jag tror att jag är bra på att skapa chanser för LUF, tjata in mig hos partiet i alla situationer jag kan, för att vi ska driva en mer liberal politik.

LUF ska vara så smarta som möjligt. Vi säger ofta att vi är det smartaste ungdomsförbundet, men det är en titel man måste vinna igen och igen, varje år. Därför är jag rektor för LUF:s spetsutbildning Spetsliberalen, där vi läser och tänker på politisk filosofi ur olika perspektiv.

I nomineringstider är det lätt att lova för mycket. Jag tänker inte göra det. Istället säger jag som vår KSO i Lund – jag lovar inte allt, men jag ger allt.

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSSTYRELSELEDAMOT

Olle Johnsson

När jag skriver detta har vi precis fått beskedet att kongressen nu skjuts upp till "läslovet". Coronapandemin har inte bara påverkat vår kongress utan hela världen. Några av de framsteg som världen har gjort de senaste åren tack vare globaliseringen och öppna marknader kommer nu att bromsas upp och de mål vi hade hoppats nå till 2030 kan komma att behövas läggas om.

Det är dock inte vi i Sverige som kommer ta den största smällen av pandemin. Det är fabriksarbetarna i utvecklingsländerna som just tagit sig ur den akuta fattigdomen som nu kommer märka av den sjunkande efterfrågan på deras varor. Den ekonomiska utveckling som har varit så avgörande för att förbättra deras liv har nu stannat av och det är därför så viktigt att se till att de handelshinder som finns kvar i världen monteras ner.

I de länder där auktoritära ledare verkar har vi sett att de ledarna tagit chansen att ytterligare inskränka de få friheter som finns kvar. Det tydligaste beviset är i Hongkong

där det kinesiska kommunistpartiet har tagit tillfället i akt att kväsa den delen av demokrati rörelsen som fortfarande fanns kvar. Den nya säkerhetslagen som träder i kraft den första juli är en skamfläck för den demokratiska delen av världen som misslyckades med att agera. När ofriheten sprids med viruset så måste vi liberaler hålla uppe takten så att viruset inte drabbar de friheter vi håller kärast. Jag hoppas att få ert förtroende att föra den kampen i förbundsstyrelsen även 2021.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSSTYRELSELEDAMOT

Lovisa Lanryd

Tar arbetskraftsinvandrare jobben från de som bor i Sverige? Jag tror jag har skrivit den meningen i minst tio artiklar. Ibland är fakten tillräckligt intressant för att tidningarna ska tycka att det är värt att publicera. Men många gånger verkar arbetskraftsinvandringen eller kompetensutvisningarna helt enkelt inte "make the cut". Hur många Alis eller Farhads ska det krävas innan socialisterna eller de konservativa börjar bry sig?

Mer än 74 procent av arbetskraftsinvandringen sker till yrken där det är liten eller

mycket liten konkurrens om jobben. Endast tre procent av arbetstillstånden beviljas till yrken där det råder stor eller mycket stor konkurrens om jobben. Det motsäger alla andra partiers tes att jobben skulle kunna fyllas av arbetslösa svenskar.

Ingen hade planerat för våren med corona, det har känts tomt. Alla inställda CL och besök, gymnasieskolan stängd för kampanj. Tack till dig som ändå försökt värva en kompis, twittrat som en galning och kollat på Café Digital. Jag tror dock man misstar sig om man tror att hösten kommer bli en smooth sail, speciellt för mig på arbetsmarknadsområdet. LUF har många strider att utkämpa, många skall att skälla som ideologisk vakthund till partiet, och framförallt en stor uppgift att få vår verksamhet på fötter igen. Det vill jag göra tillsammans med dig. Jag är taggad. Vi ses på kongressen!

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSSTYRELSELEDAMOT

Alex Nilsson

Med fyra år som distriktsordförande för ett distrikt jag själv var med att starta upp har jag i år lämnat över ordförandeklubban i mitt gamla distrikt Västernorrland. Mitt engagemang har då istället lagts åt LUF:s internationella utskott där jag är ledamot och i Stockholm där jag numera bor och studerar.

Nu är jag redo att ta nästa steg och bidra till att göra hela vårt förbund ännu bättre. Jag tycker att LUF förtjänar att bli större. Vi har idéerna, kunskapen och politiken för att förändra Sverige och världen till en friare plats.

Jag vill se till att värning blir ett fokus för det kommande verksamhetsåret. Värning är något som kommer bli extra viktigt i Coronas eftermäle. Något som ligger mig nära om hjärtat är också att vi ser till att växa på fler platser, LUF ska finnas i hela landet. Därför vill jag se effektiva skolkampanjer och ett aktivt FS i kampanjarbetet.

Jag vill med min organisationserfarenhet arbeta för att LUF ska ha lägre trösklar

in i förbundet för nya medlemmar, se till att alla känner sig välkomna och se till att vi finns i hela landet. LUF ska vara en plats där fler får chansen att växa och nå sin fulla potential. Då måste vi ha starka och välfungerande distrikt. Därför vill jag se att FS stöttar distrikten och lägger extra fokus på de platser vi idag är som svagast.

Slutligen vill jag även att LUF ska prioritera miljö-och klimatfrågan, vilket är min stora hjärtefråga.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSSTYRELSELEDAMOT

Ulla Lovcalic

Under det senaste året har jag varit ordförande i LUF:s internationella utskott. Jag är också aktiv i vår internationella paraplyorganisation IFLRY, där jag är invald som utbildare till deras internationella seminarier. Vidare har jag hållit CL i flera distrikt om Israel-Palestina-konflikten, efter ett besök till området i höstas, samt skrivit på tankesmedjan Frivärlds Säkerhetsrådet om EU:s försvarssamarbete PESCO.

Nu kandiderar jag till förbundsstyrelsen för att jag vill driva LUF:s försvars- och säkerhetspolitik framåt. Det här tycker

jag är särskilt viktigt i coronakrisen, som har ökat vår sårbarhet samtidigt som fokus ligger på annat än på försvarsfrågor. Krisen har bland annat visat att det finns ett behov av att tänka kring både militär och civil krisberedskap. Generellt ser vi också hur andra partier och ungdomsförbund har slutat förespråka frihetliga principer i försvarspolitik, inte minst genom att uppvisa ett ökat stöd för tvingande värnplikt.

Om jag får ert förtroende i höst vill jag fokusera på att dels bredda vår försvars- och säkerhetspolitik, dels fortsätta försvara en liberal försvarspolitik som bygger på samarbete och frivillighet. För att åstadkomma detta kommer vi som förbund att behöva opinionsbilda mer inom försvars- och säkerhetspolitik, hålla fler CL och utbildningar på området samt slutligen få fler unga liberaler att engagera sig i dessa viktiga frågor. Här vill jag gärna hjälpa distrikten.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

KANDIDAT TILL FÖRBUNDSSTYRELSELEDAMOT

Max Hjelm

Liberaler kan vara lite jobbiga. När någon vill förbjuda vinster i välfärden och skyller allt på rika knösar, då kommer vi där likt stålmannen, med utbud/efterfrågan och valfrihet. När sossar knyter band med nationalisterna om att inskränka asylrätten, då finns vi där likt Herkules, och står upp för allas lika människovärde. När politiker vill styra vår fritid till att passa in i deras syn på hälsa och hat mot att ha kul, ja då är vi där likt de LUFare vi är, och röker, gormar och driver på för ännu större liberaliseringar.

Jag tror att jag är lite jobbig. På landsmötet när jag slogs för en humanare, friare, narkotikapolitik och stod upp för arbetskraftsinvandring tillsammans med andra LUFare. Vid middagar när folk försöker ha trevligt men jag alltid kommer med kritiska vinklar. På distriktsstyrelsemötena i Stockholm, där jag aldrig lät något behandlas utan debatt.

Att vara liberal är inte lite jobbigt, utan hemskt. Vi måste vi ständigt balansera Nozick och Rawls, Moller Okin och Hayek. Det finns inte

alltid ett självklart svar om vad som ger mest frihet för individer eller om och när positiva rättigheter ska upprätthållas av staten. Men vi måste föra de samtalen, och det älskar jag att göra.

Jag vet inte om vi behövs nu mer än någonsin, men jag vet att vi alltid behövs. I både med- och motvind. Jag hoppas att ni vill ge mig förtroende att vara jobbig, internt så att vi håller vår ideologi stenhårt, och externt mot alla som tror sig ha rätt att inskränka andra människors frihet.

VALBEREDNINGENS NOMINERING

FO-krönika: Centerpartiet - dra dit pepparn växer!

Jag tänkte ta tillfället i akt att i den här krönikan släppa på en ventil. En ventil som med jämna mellanrum behöver släppas på och som många av er säkert känner igen. Ett parti som kommit undan lindrigt nu när partiledaren varit borta från arbetet ett längre tag. Jag talar om min ilska mot Centerpartiet. Den är alltid där, ligger och lurar i vassen. Ibland tänker man "Åh mysiga centern, så härligt att vi har varandra" men då ser de alltid snabbt till att påminna oss om hur de egentligen aldrig riktigt är våra sanna vänner.

Centerpartiet gick till val på sin slogan "Framåt".

...

Och sen tycker folk att vi är otydliga med vår politik!? Framåt för vadå? Dieselsubventioner till lantbruket?

Tyvärr är ju det här inte ovanligt för Centerpartiet. Av alla partier i Sveriges riksdag är nog Centerpartiet sämst på politik. Med det menar jag att det är anmärkningsvärt hur ett

parti kan existera trots att det är så opolitiskt. Vad tycker egentligen Centerpartiet? Nu tänker ni säkert "Men Romina, nu är du onödigt hård, de har ju faktiskt åsikter". Jaha! Har de? Vilka då? Att vara för en sönderreglerad jordbrukspolitik kan väl eventuellt kallas politik. Men har ni lagt märke till att det nog är den enda åsikten partiet är konsekventa med? När det är trendigt med nazism, då blev de nassar och brydde sig om landsbygden. Nu är det trendigt med antirasism, då är de antirasister och bryr sig om landsbygden. Imorgon så kommer det säkert bli trendigt med en större stat - då kommer de bli statskramare som bryr sig om landsbygden.

Hela partiet är 100% paketering och marknadsföring och 0% politik. Inte ens landsbygdsåsikterna är grundade och äkta. De kommer ju av att man i själva verket är LRFs politiska gren. De är inte för landsbygden av ideologiska skäl, det är ren och skär ekonomi.

”Hela partiet är 100% paketering och marknadsföring och 0% politik. Inte ens landsbygdsåsikterna är grundade och äkta.”

Partiet är sålda till LRF och andra landsbygdsintressen. Visste ni att man i Riksdagen skämtsamt brukar kalla Centerpartiet för särintressenas riksparti? För att de alltid tycker det branscher, intresseföreningar och särintressena vill.

Slutligen så är det värsta med Centerpartiet att de går runt och leker duktiga. De har exempelvis exakt samma migrationspolitik som Liberalerna har, bara att de går runt och låtsas att deras är snällare. Centerpartiet har klarat

att lura att man får en humanare migrationspolitik med dem bara för att hon skäller på Åkesson i direktsändning. Ännu mer förbannad blir jag när de står där och presentera välfärdssatsningar tillsammans med Stefan Löfven som om hon vore vice statsminister. Hur går det ihop med att Annie Lööf älskar Ayn Rand? Det kanske också bara var en trendig grej... Nej tacka vet jag riktiga liberaler! För att vara bönder så är Centerpartiets ideologiska rötter inte särskilt djupt rotade.

Romina Pourmokhtari
Förbundsordförande

luf

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

490 f.Kr.

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm

efter aroppo după sau pos после pöslje слепи